

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 322/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudítša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, IČO 47 253 011, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Gereg, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 44/2022 zo 7. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s právom na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tdo 44/2022 zo 7. decembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 3 T 68/2018 z 22. februára 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4 To 49/2021-1178 zo 7. októbra 2021 uznaný vinným zo zločinu marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) a h) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov so skúšobnou dobou 24 mesiacov a trest zákazu činnosti vykonávať funkciu správcu konkurznej podstaty v trvaní 18 mesiacov. Najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol sťažovateľom podané dovolanie.

3. Meritom a jediným argumentom sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je arbitrárne posúdenie ním uplatneného dovolacieho dôvodu spočívajúceho v zásadnom porušení práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorého porušenie malo nastať rozporom znenia skutkovej vety v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica č. k. 1 Pv 261/17/6601-44 zo 16. novembra 2018 oproti jej zneniu v uznesení o vznesení obvinenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Banská Bystrica ČVS: ORP-423/3-VYS-BB-2017 z 23. januára 2018. V dôsledku rozšírenia znenia skutkovej vety (konania, ktoré bolo sťažovateľovi kladené za vinu) o ďalšie skutkové tvrdenia, resp. o „*skutkové dodatky vsunuté do textu popisu skutku*“ došlo k porušeniu podstaty skutku, a tým aj k porušeniu totožnosti skutku. Porušením totožnosti skutku, čo je ľahko zistiteľné nielen gramatickým, ale aj grafickým porovnaním jeho formulácie pri vznesení obvinenia oproti jeho doplnenému zneniu v podanej obžalobe, došlo zo strany prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica k porušeniu § 234 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého sa obžaloba môže podať len pre skutok, pre ktorý sa vznieslo obvinenie. Sťažovateľ je teda toho názoru, že ak „*pri popise skutku v obžalobe oproti uzneseniu o vznesení obvinenia dochádza k zmene, nesmie nastať taká zmena, ktorá vyjadruje zmenu podstaty skutku spôsobom, že táto zmena spočíva v zmene konania a následku.*“, k čomu v jeho prípade došlo a v dôsledku čoho tak došlo, resp. malo dôjsť aj ku kráteniu práv obhajoby v podobe jej oslabenia na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Banská Bystrica. V konkrétnostiach sťažovateľ tvrdí, že „*V uznesení o vznesení obvinenia absentuje skutočnosť neodovzdania podpísaného protokolu o odovzdaní a prevzatí všetkých dokladov (nevykonateľné). V obžalobe už táto povinnosť pribúda spolu s neodovzdaním podpísaného protokolu o odovzdaní a prevzatí všetkých dokladov, pričom ide o nové časti skutku (protokolárne odovzдание všetkých dokladov), ktorým nepredchádzalo dokazovanie v prípravnom konaní, čo je v prípade absencie prípravného konania v tejto časti krátením práva na obhajobu v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*“.

4. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom takto rozhodol:

„1/ Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo 44/2022 zo dňa 07.12.2022 došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ale aj čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo 44/2022 zo dňa 07.12.2022 sa zrušuje.

3/ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania právnenému zástupcovi do 2 (dvoch) mesiacov od právoplatnosti Nálezu na účet právneho zástupcu.

4/ Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.000 Eur, ktoré je Najvyšší súd SR povinný sťažovateľovi vyplatiť do 2 (dvoch) mesiacov odo dňa právoplatnosti Nálezu.“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3

písm. b) dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý mal arbitrárne posúdiť sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku spočívajúci v zásadnom porušení práva na obhajobu v dôsledku porušenia totožnosti skutku a porušenia § 234 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 278 ods. 1 Trestného poriadku.

6. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

9. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05, I. ÚS 115/2020).

10. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde, alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore

so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

11. Taktiež podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré naruša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

II.2. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu:

13. K sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku spočívajúcemu v zásadnom porušení práva na obhajobu z dôvodu porušenia totožnosti skutku najvyšší súd uviedol:

„Dovolací súd všeobecne k totožnosti skutku uvádza, že tak ako prokurátor môže podať obžalobu len pre skutok, pre ktorý sa vznieslo obvinenie (§ 234 ods. 2 Tr. por.), súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu (§ 278 ods. 1 Tr. por.).

Z uvedených ustanovení a z ustálenej súdnej praxe (R 6/1962, R 19/1964, R 64/1973, R 9/1997) nevyplýva, že v prípade vymedzenia konania v skutkovej vete musí ísť doslovne o zhodný skutok a niektoré skutočnosti skôr uvedené môžu odpadnúť, niektoré môžu zase pribudnúť, môže sa zmeniť výška spôsobenej škody, avšak rozhodujúce je, aby sa nezmenila podstata konania. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní obvineného

a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z pohľadu trestného práva hmotného. Podstata skutku teda spočíva v účasti obvineného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v skutkovej vete a z ktorej vznikol následok v nej uvedený, pričom však činnosť obvineného a ani následok, ktorý bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné a pre zachovanie totožnosti skutku postačuje, ak je zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo následku. Podstata skutku prelo nie je porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, spôsobu vykonania činu, pohnútky, formy zavinenia či rozsahu následku.

V prejednávanej veci je z obsahu uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloby a rozsudku okresného súdu zrejmé, že totožnosť skutku bola bezrozporne zachovaná.

Obvinenému sa už v uznesení o vznesení obvinenia kládlo za vinu také konanie, ktorého podstata spočívala v nesplnení si povinnosti správcu konkurznej podstaty podľa § 8 ods. 2, ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, podľa ktorých správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd, resp. správca, ktorý bol zbavený funkcie, je povinný riadne informovať nového správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady.

Nesplnenie povinnosti riadne informovať novú správkyniu konkurznej podstaty a dať jej k dispozícii všetky doklady do 15 dní od právoplatnosti daného rozhodnutia tvorilo podstatu konania obvineného od vydania uznesenia o vznesení obvinenia, cez obžalobu až po vydanie odsudzujúceho rozsudku okresným súdom. To, že sa v priebehu trestného stihania obvineného vo vymedzení skutku v určitom smere spresnili niektoré okolnosti skutku vyplývajúce z vykonaného dokazovania, príp. známe už aj v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia (ohľadom obvineného uvedenie jeho sídla ako správcu konkurznej podstaty, špecifikovanie novej správkyně konkurznej podstaty, špecifikovanie čiastočného odovzdania dokladov obvineným a uvedenie, že obvinený neodovzdal súdu podpísaný protokol o odovzdaní a prevzatí všetkých dokladov, čo sa viaže na skutočnosť neodovzdania dokladov úpadcu novej správkyni konkurznej podstaty) neznamena, že došlo k porušeniu totožnosti skutku, keďže podstata skutku uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia zostala zachovaná jednak v obžalobe, jednak v odsudzujúcom rozsudku.

V tomto ohľade nie je rozhodujúce, že skutok je v rozsudku okresného súdu, resp. predtým v obžalobe oproti uzneseniu o vznesení obvinenia formulovaný podrobnejšie a teda je rozsahovo (či ako uvádza dovolateľ z grafického hodnotenia) širší.“

II.3. Posúdenie veci:

14. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa dôsledne zaoberal sťažovateľom predostretými námietkami týkajúcimi sa totožnosti skutku, pričom v rámci svojich úvah vychádzal nielen z obsahu skutkovej vety, ktorú porovnával v rámci jednotlivých právnych aktov orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ale svoje úvahy oprel aj o ustálenú rozhodovaciu prax vzťahujúcu sa na totožnosť skutku a v nadväznosti na to predostrel aj odôvodnený záver o vecnom nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V súhrne teda ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona a tiež vlastnou rozhodovacou praxou, na ktorú aj poukázal a ktorej aplikáciu aj ozrejmil, jeho úvahy sú logické, bez vnútorných rozporov, legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné,

v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

15. Na zvýraznenie správnosti úvah najvyššieho súdu, ústavný súd doplnkovo uvádza, že problematike tzv. totožnosti skutku sa okrem už sčasti najvyšším súdom citovanej praxe trestných súdov, ktorú ústavný súd čiastočne dopĺňa o ďalšie judikáty (napr. R 6/1962, R 19/1964, R 64/1973, R 52/1979, R 24/1981, R 9/1997), venoval aj Najvyšší súd Českej republiky, a to vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 8 Tdo 179/2012, sp. zn. 8 Tdo 474/2010, sp. zn. 3 Tz 279/2000, sp. zn. 3 Tz 73/2000, sp. zn. 7 Tz 179/99, sp. zn. 1 To 167/97, sp. zn. Tzn 12/94. Taktiež ústavný súd už v rámci svojich skorších rozhodnutí k totožnosti skutku uviedol, že „totožnosť stíhaného skutku je zachovaná, pokiaľ je aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo totožnosť následku“ (III. ÚS 60/00) alebo „podstata skutku je v zmysle všeobecných zásad Trestného poriadku určovaná existenciou určitej udalosti, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Z týchto dôvodov zostáva totožnosť skutku zachovaná, ak bude aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo následku“ (III. ÚS 194/06).

16. Pri uplatnení zásady totožnosti skutku nie je podstatná jeho právna kvalifikácia, ale opis skutku ako konania a jeho následkov v materiálnom svete (je jedno, akými slovami, avšak podstata musí ostať zachovaná), pričom totožnosť skutku udrží doplnenie ďalších podrobností, ktoré bližšie detailizujú konanie, ktorým malo dôjsť k naplneniu znakov kvalifikačne použitej skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ porušenie zásady totožnosti skutku malo podľa sťažovateľa spočívať/nasť len obširnejším/podrobnejším opisom konania, ktoré mu bolo kladené mu za vinu, tento napádaný postup orgánov činných v trestnom konaní v žiadnom z relevantných parametrov nedosahoval kvalitatívne predpoklady porušenia predmetnej zásady, pričom úprava skutku pri neporušení jeho totožnosti je v konečnom dôsledku aj povinnosťou súdu, ktorý vyhlasuje odsudzujúci rozsudok. V sťažovateľovom prípade sa viedlo trestné stíhanie pre zločin marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, pričom sťažovateľovi bolo od samotného začiatku trestného konania vedeného proti jeho osobe zrejmé, (i) aké konanie sa mu kladie za vinu, (ii) ktorý záujem chránený Trestným zákonom mal porušiť, (iii) porušenia ktorých povinností sa ako správca konkurznej podstaty mal dopustiť (iv) a vo vzťahu ku ktorej oprávnenej osobe. Precizovanie znenia skutkovej vety skutku kladeného obvinenému za vinu je prirodzeným dôsledkom obsahového vývoja dôkaznej situácie, keď poznatky orgánov činných v trestnom konaní na začiatku vyšetrovania (objasňovania určitej udalosti vo vonkajšom materiálnom svete) sú prirodzene chudobnejšie než v jej záverečnej etape, čo má, samozrejme, aj prirodzený dopad na detailizovanie skutkovej mozaiky. Navyše podstata skutku nie je porušená ani len vtedy, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsah následkov, spôsob vykonania činu, a teda totožnosť skutku je zachovaná nielen v prípadoch úplnej zhody konania a následku, ale aj v prípadoch (i) úplnej zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku alebo (ii) úplnej zhody následku pri rozdielnom konaní, alebo (iii) konanie alebo následok (prípadne aj oboje) sú aspoň čiastočne zhodné pri zhode v podstatných okolnostiach. V sťažovateľovom prípade, ale k takej situácii nielenže nedošlo, ale sťažovateľ ani len argumentačne nekonkretizuje, len všeobecne namieta, že k porušeniu totožnosti skutku došlo a že sa nemohol v rámci prípravného konania proti tomu brániť (k porušeniu totožnosti skutku malo dôjsť v podanej obžalobe), avšak opomínajúc [a to v rámci povinných náležitostí ústavnej sťažnosti podľa § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1

písm. d) zákona o ústavnom súde], ako (i) mal a mohol mať tento napádaný postup konkrétny dopad na jeho postavenie v konaní a (ii) prečo nemohlo k náprave dôjsť v rámci konania pred súdom, keď mohol dôkazne namietat', resp. spochybnit' tú časť popisu jeho konania obsiahnutého v obžalobe, ktorá nebola obsiahnutá v uznesení o vznesení obvinenia. Táto okolnosť (podanie už obžaloby v sťažovateľom spochybňovanej rozšírenej podobe popisu skutku) zároveň eliminuje možnosť ním namietanej prekvapivosti z hľadiska práva na obhajobu, resp. primeraného času na jej prípravu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru

17. Najvyšší súd v rámci napadnutého uznesenia skonštatoval aj arbitrárny postup Krajského súdu v Banskej Bystrici pri vysporiadaní sa so sťažovateľom riadne uplatnenou námietkou porušenia zásady totožnosti skutku v odvolacom konaní, ktorý na ňu neposkytol žiadnu odpoveď. Najvyšší súd podľa vlastných slov uviedol, že „*postupom krajského súdu došlo k porušeniu práva na obhajobu tým, že sa krajský súd ako odvolací súd v meritórnom rozhodnutí nevysporiadal s podstatnou odvolacou námietkou, nemožno toto porušenie práva na obhajobu vyhodnotiť ako zásadné (prípadne zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu by nemohlo viesť v tomto ohľade v následnom novom konaní k inému záveru, než k tomu, že totožnosť skutku bola zachovaná)*“. Z hľadiska posúdenia arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je relevantné, že sa najvyšší súd dostatočne vecne a ústavne konformne s touto námietkou vysporiadal, reflektujúc tak aj judikatúru ESĽP, podľa ktorej nedostatok pri uplatňovaní niektorých zo záruk spravodlivého súdneho konania, napr. na prvostupňovom súde môže byť korigovaný konaním na druhostupňovom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku z 23. 6. 1981, Adolf proti Rakúsku z 26. 3. 1982, Feldbrugge proti Holandsku z 29. 5. 1986). V naznačených súvislostiach je z pohľadu ústavného súdu pri posudzovaní porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy určujúcim kritériom výsledková spravodlivosť, ktorá nebola porušená (ani celkovo a špecificky ani v namietanom smere, keď je otázka totožnosti skutku posúdená najvyšším súdom aj v rovine aplikácie zákona zásadne správne a ústavnou sťažnosťou zásadne nesprávne).

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Keďže ústavný súd nedospel k záveru o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu ani k porušeniu práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, čo je zároveň špecificky vysvetlené v bode 16 tohto odôvodnenia *in fine*.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu